

*Поправко Ольга Вікторівна,
кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук
Таврійського агротехнологічного університету
імені Дмитра Моторного*

Принцип подієвості в організації культурно-освітніх практик

У сучасній філософії освіти сформувалась тенденція, відповідно до якої освітній простір розглядається як соціокультурна практика і освітня рефлексія в процесі самовизначення і саморозвитку особистості [3, с. 184]. Під соціокультурною практикою ми розуміємо діяльність індивіда, що визначається його гуманістичними потребами в різних видах творчості згідно з нормами, цінностями, традиціями соціуму, породженим як менталітетом, так і його соціокультурним оточенням, орієнтованим на оновлення способів освоєння майбутнього і самовдосконалення індивіда [2, с. 37]. У результаті подібної практики перетворюється соціокультурне середовище і відбувається самовдосконалення суб'єкта практики, розвиток у нього природних здібностей, загальнолюдських моральних якостей, професійних навичок, відповідальності перед суспільством, формування стійких і розгалужених соціальних зв'язків.

У даному контексті освітній простір закладу вищої освіти ми розглядаємо як реальну антропрактику – простір практичних дій, що розширює можливості для соціальної реалізації здобувачів. Залучення здобувачів до різних форм публічних презентацій (конкурси, форуми, симпозіуми, конференції, захист проектів тощо), до участі у різного рівня соціальних програмах, дає можливість реалізувати їхні професійні знання, розвивати їхні соціальні навички для постійної адаптації та засвоєння нових навичок і підходів в різноманітних контекстах в умовах динамічно мінливого світу.

Окреслена тенденція актуалізує необхідність впровадження в освітній простір закладів вищої освіти інтерактивних форм організації аудиторної роботи здобувачів, що дозволяє переорієнтувати завдання вищої школи від

передачі знань до осмислення навчального матеріалу і створення умов для його емоційно-ціннісного сприйняття, що сприяє формуванню досвіду вирішення професійних завдань в процесі теоретичної практико-орієнтованої освіти.

Для реалізації означеного завдання пропонуємо впровадження в освітній процес принципу подієвості, сутність якого пов'язана з філософськими дослідженнями подієвості М. Бахтіна, М. Гайдеггер, П. Рікера.

Ключовим завданням сучасної вищої освіти є підтримка і розвиток індивідуальності здобувача на основі включення всіх суб'єктів освітнього процесу в інституційний освітній простір. Реалізації цього завдання сприятиме впровадження в освітній простір подієвих форм. Ядром події є люди, об'єднані не тільки загальним інтересом, але і спільним проживанням реального явища в емоційній заглибленості, при якому відбувається процес взаємообміну цінностями [1, с. 138].

Ми переконані, що впровадження подієвого принципу в освітній простір закладів вищої освіти сприятиме подоланню відчуженості, буденності освітнього процесу, адже учасники не лише сприймають загальні освітні цілі, контексти, смисли, а й народжують власні, особистісні. Освітня подія для здобувача є фактом побаченого, пережитого, а значить створює глибоке враження, що сприяє не тільки вирішенню навчальних завдань, а й професійному вихованню, розвитку професійно-особистісних якостей.

Мета освітньої події містить не тільки когнітивний компонент, який передбачає отримання знання і теоретичних уявлень про досліджувані об'єкти, а, передовсім, поведінково-вольовий, що виявляється в таких станах, як творення, співпраця, що сприяє реалізації практичної дії. Таким чином, кінцевим результатом освітньої діяльності суб'єкта буде придбання досвіду певної діяльності, формування моделі поведінки, досвіду практичної діяльності.

При реалізації принципу подієвості в освітньому просторі закладу вищої освіти треба пам'ятати, що мета освітньої події може бути досягнута лише за участі педагога, який виконує функції організатора (контроль регламенту), фасилітатора (ініціювання персональних освітніх інтересів) та тьютора (супровід у вибудовуванні індивідуальної стратегії здобувача).

Отже, організація освітнього процесу на основі родієвого підходу обумовлює можливості ефективного досягнення не тільки освітнього результату суб'єкта, а й створення іншого освітнього простору, що виходить за звичні межі організації освітнього простору.

Література

1. Крылова Н. Б. Условия проявления событийности образования. *Событийность в образовании и педагогической деятельности* / под редакцией Н. Б. Крыловой и М. Ю. Жилиной. 2010. № 1(43). С. 136–145.

2. Меднікова Г. С. Концепт «культурні практики» та його роль в трансформації сучасної культури. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 7: Релігієзнавство. Культурологія. Філософія*: зб. наук. праць. Київ: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. Вип. 37(50). С. 30–39.

3. Тараненко Г. Г., Троїцька О. М. Нова парадигма освіти в умовах глобальних ризиків. *Культура народів Причорномор'я*. 2011. № 214. С. 183–185.